

Evangelí del dijous de la setmana XXIX de durant l'any: foc d'amor

Evangelí i comentari del dijous de la setmana XXIX de durant l'any. “He vingut a calar foc a la terra, i com voldria que ja estigués encesa!” Dòcils a l'Esperit Sant, també cadascú de nosaltres volem que l'amor del Crist arribi a les persones que ens envolten. Amb les paraules d'una coneguda oració, demanem al Paràclit: “Enceneu en ells el foc del vostre amor”.

Evangelí (Lc 12, 49-53)

—He vingut a calar foc a la terra, i com voldria que ja estigués encesa! Haig de rebre un baptisme, i com desitjo que això es compleixi! ¿Us penseu que he vingut a portar la pau a la terra? Us asseguro que no. He vingut a portar-hi divisió. D'ara endavant els cinc membres d'una família estaran dividits entre ells: tres contra dos i dos contra tres. Es dividiran el pare contra el fill, i el fill contra el pare; la mare contra la filla, i la filla contra la mare; la sogra contra la nora, i la nora contra la sogra.

Comentari

Jesús s'adreça als deixebles desvetllant-los els desitjos més profunds del cor: les ànsies incontenibles de donar la vida per amor a tots els homes, amor que la

imatge del foc simbolitza. Jesús és llum del món (cf. *Jn* 8, 12), i també és foc i calor. Déu es va presentar sota la imatge d'un esbarzer que es cremava sense consumir-se davant l'admiració de Moisès (cf. *Ex* 3, 2-3), manifestant així les seves ànsies d'alliberar el seu poble de l'opressió del poder del faraó. Moisès va ser portador d'aquell foc diví, foc que va continuar cremant al llarg de tota la història de la salvació, fins al moment culminant en què Jesús, al Gòlgota, va rebre “un baptisme”, aquell que tant anhelava rebre, quan va morir a la creu, per alliberar tothom de l'opressió del pecat.

Cinquanta dies després d'aquella nova pasqua que va esdevenir-se a la muntanya Gòlgota, durant la festa de Pentecosta va venir l'Esperit Sant sobre els deixebles sota la forma de llengües de foc. Els Apòstols, plens de l'Esperit Sant, van anunciar Jesús i aquell dia van ser batejades unes tres

mil ànimes (cf. *Ac*, 2). Era un nou baptisme, pel qual aquells pelegrins i tots els cristians hem rebut el fruit de la redempció que ens va guanyar Jesús a la creu.

Jesús, però, sabia que aquest foc d'amor salvífic trobaria obstacles, provocant divisió fins i tot dins d'una mateixa família. Ja l'ancià Simeó, davant de Jesús nen, després de proclamar-lo com a salvador de tots els pobles, va anunciar a Maria que seria també “una senyera que trobarà contradicció” (*Lc* 2, 34).

Malgrat tot, aquesta divisió no prevaldrà pas: el foc i la llum són més intensos que el fred i les tenebres. Els cristians, pel baptisme, som portadors del mateix foc de Jesucrist; apòstols, per vocació divina. Com ens diu sant Josepmaria: “Esborra, amb la teva vida d'apòstol, el senyal llefiscós i brut que deixaren els sembradors impurs de l'odi. —I encén tots els camins de la terra amb

el foc de Crist que duus dins el cor” [1].

[1]Sant Josepmaria, *Camí*, n. 1.

Josep Boira // Photo: Erik Mclean - Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelis-del-dijous-de-la-setmana-xxix-de-durant-lany-foc-damor/> (15/03/2026)